ΣΤΟ ΚΑΛΙΡΧΕΝ ΜΟΥ

I

Κοντεύει ἡ νύχτα νὰ πεθάνῃ
καὶ τὸ τραγοῦδί μας δὲν τέλειωσε.
Ὅταν σὲ λίγο τὸ σκοτάδι
πιάσῃ νὰ λυώνῃ
κι' ὁ ὕπνος φεύγῃ,
παίρνοντας ἀπ' τὸν κόσμο τὴ γαλήνη
κι' ἐμᾶς ἡ βάρκα θὰ προσμένῃ.
Ποῦ θὰ μᾶς φέρῃ
μὲ τὸ λευκότατο πανί της ;
Ἴσως σὲ μαγεμμένο ἀστέρι.
Ἴσως καὶ στὸ αἰώνιο σκοτάδι.
Ἀ! τὸ φοβᾶμαι τὸ σκοτάδι,
κάλλια μὲ τὴ θαμπὴ ματιὰ τῆς νύχτας.

II

Κι' ἡ νύχτα πάει νὰ πεθάνῃ.
Σὲ λίγο πιὰ δὲν θὰ γροικᾶμε
τὰ σιγαλὰ γλυκομιλήματα τῶν λουλουδιῶν.
Στοῦ ἥλιου τὲς πρῶτες πλανερὲς ἀχτίδες
θὰ σβύσῃ τὸ τρεμούλιασμα τῶν ἀστεριῶν,
Καὶ μᾶς ἡ βάρκα θὰ προσμένῃ.

III

Πᾶμε πρὶν ἡ αὐγὴ ροδίσῃ
καὶ τὰ ὄνειρα χωθοῦν στὰ προσκεφάλια,
πᾶμε στ' ἀθάνατα ἀκρογιάλια
κάτω ἀπ' τοὺς ἥσκιους νὰ κρυφτοῦμε
βαθειὰ μέσο στὸ ἀνήλιο δάσος.
Δὲν θὰ μᾶς φτάνῃ ὡς ἐκεῖ πέρα
ἡ ὀχλολοὴ ποῦ φέρνει ἡ μέρα.
Μέσ' στὴν ἀπόκοσμή μας τὴ γαλήνη
τοῦ πόθου ἡ κιθάρα χαμηλωμένη
τὸ μυστικό της τὸ ρυθμὸ θὰ χύνῃ.
Καὶ μεῖς ἀπ' τὴ λαχτάρα λιγωμένοι,
στῶν ἥσκιων τὴ γλυκύτατη εὐωδία
μέσ' σὲ μιὰ θάλασσα φιλιὰ-καὶ φύλλα
μακριὰ ἀπ' τῶν πεθαμμένων τὴ μαυρίλα,
τὴ θεία θὰ ροφᾶνε μελῳδία.
Πάμε βαθειὰ κατὰ τὰ δάση
σὲ λίγο ἡ βάρκα θὰ περάσῃ.

München Juli 1906.

S. P. P.

Ἡ «Ἀκαδημίτσα» τῶν Goncourt, μὲ τοὺς Δέκα της, βρίσκεται σὲ μεγάλη κίνηση. Ἑκατὸ ἔργα, ἀπάνω κάτω, μυθιστορήματα τὰ περισσότερα, εἶναι στελμένα γιὰ τὸ φετινό της τὸ διαγωνισμό. Ὁ διαγωνισμὸς ἀφτὸς εἶναι ὁ τέταρτος ποὺ κάνει ἴσαμε σήμερα ἡ «Ἀκαδημίτσα», καὶ στοὺς ἑκατὸ τόσους συγραφέους ποὺ στείλανε ἔργα τους ξεχωρίζουν πολλοὶ μὲ ἀληθινὴ ἀξία. Ἔχουν ἀρκετὴ δουλειά, καὶ δύσκολη, οἱ κ. κ. Δέκα. Τὴν περασμένη χρονιὰ τὸ βραβεῖο δόθηκε στὸν Claude Farrère, στὰ 1904 βραβέφτηκε ὁ Léon Frapié, στὰ 1903 τὸ βραβεῖο τὸ πῆρε ὁ Antoine Nau. Γιὰ τὸ φετινὸ βιβλίο ποὺ θὰ βραβεφτεῖ, καὶ γιὰ τὸ συγραφέα του, θὰ γράψουμε ἅμα βγοῦν τ' ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα δρ. 10. — Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 10.

20 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ : Στὰ κιόσκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιόδρομου, (Ὀφθαλμιατρεῖο), Βουλῆς, Σταθμοῦ ὑπόγειου Σιδηρόδρομου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη (Πλατεῖα Στουρνάρα), Ἐξάρχεια, στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἑστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου [ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ στὴ Βουλή]. Στὸ Βόλο, βιβλιοπωλεῖο Χριστόπουλου.

Ἡ συντρομὴ πληρώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἑνὸς χρόνου πάντα

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΜΑΤΑ

Ο ΑΝΤΡΕΑΔΗΣ

θὲ μᾶς ἑρμηνέψει τὴν «Ἀποκάλυψη». Ὁ Ἀντρεάδης εἶναι δικός μας, Ἀρχιγρεναδιέρος μάλιστα τῆς δημοτικῆς, καθὼς τὸν εἶπε τὶς προάλλες ἡ «Ἀκρόπολη», κ' ἔρχεται σήμερα μὲ τὴν Ἀποκάλυψη καὶ μὲ τὶς Γραφὲς στὸ χέρι νὰ μᾶς κάνει νὰ πιστέψουμε πὼς στὰ 1927 θὰ μᾶς ἀνήκει ἡ Ἱερουσαλὴμ καὶ ὁ κόσμος ἁλάκαιρος, γιατὶ τὸ λένε οἱ Γραφὲς, ἐνῶ ἐμεῖς πολὺ τὸ φοβούμαστε πὼς στὰ 1927 δὲ θὰ μᾶς ἀνήκει οὔτε ἡ Ἀθήνα, ἂν ξακολουθήσουμε τὸν ἴδιο δρόμο ποὺ τώρα κι ἀρκετὰ χρόνια τραβᾶμε.

Ἀδιάφορο ὁ Ἀντρεάδης τὸ πιστεύει αὐτὸ καὶ θὰ κάνει, λέει, ὅλο τὸν κόσμον νὰν τὸ πιστέψει ἑρμηνεύοντας στὴν «Ἀκρόπολη» τὴν «Ἀποκάλυψη». Ἂν ὁ Ἀντρεάδης δὲν εἴταν τίμιος ἄνθρωπος κι ἂ δὲν εἴτανε δημοτικιστὴς, εἴχαμε πολλὰ νὰ ποῦμε, πάνου σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, περισσότερα πάντοτε ἀπ' ὅσα τοῦ εἶπαν οἱ Θεολόγοι τῆς Ἀθήνας καὶ περισσότερα ἀπ' ὅσα κι ὁ ἴδιος πιστεύει. Μὰ βλέπετε ὅ,τι κάνει αὐτὸς ὁ παράξενος ἄνθρωπος τὸ κάνει μὲ μιὰ σιδερένια πεποίθηση καὶ μὲ μιὰ παιδιάστικη ἀφέλεια ποὺ σοῦ τραβᾶνε τὸ σεβασμό. Συζήτηση δὲ χωράει μ' αὐτὸ τὸ χριστιανό· ὅ,τι τοῦ μπεῖ στὸ κεφάλι, οὔτε μὲ φουρνέλλο δὲν τοῦ τὸ βγάζεις. Ἔγινε γρανίτης, σιδερόπετρα πιὰ μέσα του. Γι' αὐτὸ καὶ μεῖς τραβιούμαστε μὲ σεβασμὸ ἀπὸ μιὰ τέτοια ἄγονη συζήτηση καὶ περιμένουμε νὰ μᾶς ἀποδείξει πῶς στὸν εἰκοστὸν αἰώνα ποὺ ὅλοι οἱ λαοὶ κοιτάζουνε νὰ φτιάξουνε στόλους καὶ στρατοὺς καὶ νὰ δέσουνε γερὲς συμμαχίες γιὰ νὰ πάνε μπροστὰ, μονάχα ἐμεῖς οἱ Ρωμιοὶ, ὁ «περιούσιος λαὸς τοῦ Κυρίου», καθὼς μᾶς λέει ὁ Ἀντρεάδης, θὰ νικήσουμε τὸν κόσμο καὶ θὰ πάρουμε...τὴν Ἱερουσαλὴμ, γιατὶ τὸ λὲν οἱ Προφῆτες καὶ ἡ «Ἀποκάλυψη».

Ἕνα μονάχα θὰ συστήσουμε στὸ φίλο μας τὸν Ἀντρεάδη γιατὶ τὸν ἀγαποῦμε· νὰ μὴν τὸ πιστέψει πὼς εἶναι «μάγος καὶ σοφὸς καὶ προφήτης» κι ὅ,τι ἄλλο τοῦ ψέλνει ἡ «Ἀκρόπολη». Αὐτὰ τὰ βαριὰ ἐπίθετα, νὰν τὸ ξέρει, κι ἄλλα βαρύτερα, τὰ φορτώνουν οἱ φημερίδες στὴ ράχη τοῦ καθενὸς ὅτα θέλουνε νὰ συστήσουν κανένα ἀνάγνωσμά τους, ὅτα θέλουνε νὰ ρεκλαμάρουν τὴν πραμάτεια τους. Νὰ μὴν πάρει λοιπὸν ἄερα τὸ μυαλό του, μὰ νὰ ξακολουθήσει, σὰν ξεμπερδέψει μὲ τὴν «Ἀποκάλυψη», ἥσυχα τὸ δρόμο του, δουλεύοντας τίμια, καθὼς δουλεύει, γιὰ τὴν Ἰδέα καὶ γιὰ τὸ ψωμί του, σὰν Ἀντρεάδης κι ὄχι σὰ «σοφὸς ποὺ μᾶς ἔφερε νέον φῶς ἐξ Ἀνατολῶν».

ΟΛΟΣ

ὁ κοινωνικὸς βοῦρκος ξαπολύθηκε γύρω'στὰ Πετούσεια, σὲ μιὰ ὑπόθεση δηλ. οἰκογενειακή, ἢ σωστότερα σὲ μιὰ ὑπόθεση χρηματική, ποὺ γιὰ χάρη της θυσιάζεται ἄσπλαχνα καὶ οἰκογένεια καὶ ἀθρωπισμὸς καὶ κάθε ἄλλο εὐγενικὸ αἴσθημα.

Ἕνα παιδὶ κληρονόμησε ἀπὸ τὸν πατέρα του ἕνα δυὸ ἑκατομμύρια καὶ τὸ βιός αὐτὸ τώρα κοιτάζουνε νὰν τοῦ τἀρπάξουν οἱ συγγενῆδες τους, διαιρεμένοι σὲ δυὸ ληστρικὰ μπουλούκια, οἱ μισοὶ ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ λέγοντας πὼς τὸ παιδὶ εἶνακι τρελλὸ γιὰ νὰν τοῦ πάρουν τοὺς παράδες καὶ οἱ ἄλλοι μισοὶ φωνάζοντας πὼς τἄχει τετρακόσα γιὰ νὰ μὴν μπορέσουν νὰ τὸ ληστέψουνε οἱ πρῶτοι.

μοῦ ἀποκριθῆς μ' ὅλη σου τὴν εἰλικρίνεια

ΣΤ. Συνήθισα πάντα μου νὰ μιλῶ ἔτσι.

Π. Λοιπόν...ἀγαπᾷς τὴν Ξένη ;

ΣΤ. Κάτι περισσότερο· ἡ Ξένη εἶναι γιὰ μένα ἡ ἴδια ἡ ζωή μου· τί λέω ;...εἶναι κάτι παραπάνω κι ἀπὸ τὴ ζωή.

Π. Τόσο τὸ χειρότερο.

ΣΤ. Μπορῶ νὰ μάθω γιατί ;

Π. Γιατὶ πρέπει νὰ τὴν ξεχάσῃς.

ΣΤ. Νὰ τὴν ξεχάσω ;...Τὸ νομίζετε ἐσεῖς αὐτὸ δυνατό ;

Π. Πρέπει.

ΣΤ. Λησμονᾶει κανεὶς τὴ ζωή του ὅσο ζῇ;

Π. Ἔχεις δίκιο· αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ ξέρω, ἀφοῦ τόσα χρόνια εἶχα κι ἄλλο παράδειγμα μπροστά μου κάθε στιγμή. Λοιπὸν ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, ἂς βροῦμε ἄλλα λόγια. Πρέπει νὰ μὴ ξαναδῇς τὴν Ξένη.

ΣΤ. Τὸ συλλογιστήκατε καλὰ αὐτὸ ποὺ μοῦ λέτε, κύριε Παῦλο ;

Π. Καταλαβαίνω τί θέλεις νὰ μοῦ πῇς : ἔρχουμαι πολὺ ἀργὰ νὰ σοῦ τὸ ζητήσω· τὸ ξέρω· γι' αὐτὸ μὲ βλέπεις νὰ σοῦ μιλῶ ἀρκετὰ παρακλητικά. Δὲν τὸ ζητῶ· παρακαλῶ ..Στέφανε, εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ τωρα ἐκεῖνο ποὔπρεπε νὰ κάμω, πρὶν ἀπὸ πολὺν καιρό.

ΣΤ. Κύριε Παῦλο· πρέπει ν' ἀρνηθῶ ὄχι γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου, ἀλλά...

Π. Ξέρω τί θὰ μοῦ πῇς. Γιὰ νἄχῃς τὸ θάρρος ν' ἀρνιέσαι μὲ τόσην εἰλικρίνεια, θὰ πῇ, ὅτι κ' ἐσὺ εἶσαι ἡ ζωὴ τῆς Ξένης.

ΣΤ. Ναί.

Π. Ἄκουσε, παιδί μου. Πολλὲς φορὲς στὴν ἀνθρώπινη ζωή, ἐνῶ αὐτὴ τρέχει τὸ δρόμο της χαρούμενη κ' ἥσυχη σὰν ρυάκι διάφανο, μὲ τὸ γλυκὺ μουρμούρισμα τῆς εὐτυχίας μονάχα, φτάνει καὶ στιγμή, ποὺ φέρνει ὅλον τὸν τρόμο κάποιας ἀπόκρυφης κατάρας, ποὺ θὰ σκοτεινιάσῃ γιὰ πάντα τὴ ζωή μας. Ἂν προφτάσουμε καὶ νοιώσουμε τὴ στιγμὴν αὐτὴ, μπορούμε νὰ ἐλπίσουμε πὼς θ' ἀντικρύσουμε καὶ πάλι τὸν ἥσυχο δρόμο. Ἀνίσως ὅμως ἀπὸ τὴ φυσικὴ ἀδυναμία μας ἀφίσουμε τὴ φοβερὴ στιγμὴ νὰ περάσῃ χωρὶς ἀντίσταση καὶ νὰ μᾶς διπλώσῃ στὸ σκοτάδι της, ὅλ' ἡ ζωή μας θὰ εἶναι ἕνας φόβος. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ τὴν ἔνοιωσα ἐγὼ καὶ θέλω νὰ τῆς ἀντισταθοῦμε ὅλοι μας.

ΣΤ. Μὰ ἐπὶ τέλους δὲ θὰ μάθω τὸ μυστήριο αὐτό, ποὺ κρέμεται ἀπὸ πάνω μας καὶ μᾶς φοβερίζει τόσο ;

Π. Μὴ ζητᾷς νὰ τὸ μάθῃς. Καλύτερα γιὰ σένα.

ΣΤ. Κ' ἐσεῖς, κ' ἡ γυναῖκα σας καὶ ἡ Ξένη ἀκόμα βυθίζετε τὴν ψυχή μου στὸ σκοτάδι τοῦ μυστικοῦ φόβου, χωρὶς νὰ μοῦ δείχνετε κ' ἐμένα τὸ φόβο αὐτόν! Εἶμαι τόσο πιὸ ἀδύνατος ἀπ' ὅλους σας ὥστε νὰ διστάζετε νὰ μοῦ πῆτε τὴν ἀλήθεια ;

Π. Λοιπὸν τὄνοιωσαν καὶ κεῖνες ;

ΣΤ. Δίχως νὰ τὸ ποῦν καὶ σ' ἐμένα, ἐνῶ ἴσα-ἴσα ἐγὼ ἔπρεπε νὰ τὸ πρωτομάθω· ἐπειδὴ, τὸ καταλαβαίνω, ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τοῦ φόβου αὐτοῦ.

Π. Ποιὸς σὲ κάνει νὰ μαντεύῃς τὴν ἀλήθεια ;

ΣΤ. Ἡ λύπη μου. Ἡ θλιμένη ψυχή μου δὲν εἶναι πιὰ ἕνα μὲ τὸ σῶμά μου καὶ βλέπει τὴν τρομερὴ κατάρα, ποὺ βαραίνει ἀπάνω μου ! Γυρίζει τὸ μάτι της στὰ περασμένα καὶ νοιώθω τὴν κρυάδα τοῦ θανάτου ! Προσπαθεῖ νὰ κοιτάξῃ βαθειὰ στὰ μελλούμενα καὶ ξανοίγει καθαρὰ κάτι, ποὺ ὑπόσκεται ὅλους τοὺς πόνους ὄχι ὅμως καὶ τὴ γαλήνη καὶ τὴν παρηγοριά.

Π. Σώπα !...μὲ φοβίζεις...Μοῦ λὲς ἐκεῖνα, ποὔθελα νὰ σοῦ πῶ....

ΣΤ. Καὶ ξαναθυμᾶμαι τώρα πιὸ δυνατὰ τὴ στιγμὴ ποὺ παιδὶ ἀκόμα πρωτομπῆκα στὸ σπίτι